

de doop is voor mij individueel. En blijft ook voor mij individueel. En houdt z'n taal en z'n zin voor mij individueel tot in eeuwigheid. Ik weet niet iets, waarmee de HEERE mij zoo direct, als onder vier oogen, toespreekt, als toen hij door de taal van dit sacrament mij toesprak.

Als het mij nu ook maar toespreekt! D.w.z.: als ik er nu maar naar wil hooren. En het doe. We herinneren ons ons leven lang, wat een hoog personage ons eens heeft willen zeggen. We willen dat ook voor geen prijs meer vergeten. Welnu, bij onzen doop heeft de HEERE God ons toegesproken; en Hij heeft ons daar willen zeggen, dat wij gewasschen zijn in het bloed van den Christus en dat wij gewasschen worden met den Geest van den Christus.

Twee dingen: schuldvergeving in Christus' borge-tochtelijk lijden. En heiligmaking door den Geest van Christus, Die in ons woont. Daar spreekt de doop van. Dat zegt mijn doop aan mij. En dat mag ik nooit vergeten.

Met het volgende heerlijke loflied op den doop beëindigt Zuidema zijn uiteenzettingen. „De doop is niet onmisbaar. Maar ik zou mijn doop toch niet graag missen. Want nooit meer heeft God zoo direct tot mij willen spreken van Zijn gunst en liefde voor mij. Als de duivel mij aan het twijfelen brengt over Gods genade; of als ik allen troost moet missen in dagen van druk, dan heb ik zooveel aan m'n doop. En dan denk ik daar aan. Aan dat hoogst persoonlijke woord van Jezus Christus en van den Vader, bij mijn doop tot mij gericht. En ik denk: Maar God heeft toen toch niet gelogen! Hij is toch niet een God, dat Hij liegen zoude? En God heeft er toch geen berouw van, van wat Hij mij toen heeft laten zeggen? En zoo heeft mijn geloof veel aan den doop. Mijn geloof geeft geen waarde aan den doop. Maar de doop geeft steun aan mijn zwakke geloof.

De Heere Jezus is vast voor mij gestorven: Ik geloof mijn doop! Ik geloof in God, die mij heeft laten doopen. En zoo geeft de doop mij telkens weer zekerheid, wanneer twijfel mij wil bespringen. De gemeenste twijfel is dan ook wel de twijfel aan mijn doop, en dus wat de Bijbel mij leert van mijn doop. Want die twijfel zaagt den tak door, waarop ik moet zitten. Maar: de Geest Gods overwint onzen twijfel. En dat geschiedt in den weg van de telkens vernieuwde verbinding van ons hart aan onzen doop. Mijn doop van toen en daar, het valt niet te zeggen, hoeveel blijdschap daarin niet voor mij geborgen ligt. Jezus stierf ook voor mij.

En: de Heilige Geest werkt ook in mij. Boven de zwakke zelfwaarneming, door welke wij ervaren het werk des Geestes in ons, staat de vastheid en helderheid van den heiligen doop als garantieteeke, dat de Geest van Christus bezig is mij te reinigen van mijn verborgen zonden, en mij al meer los te maken van den ouden mensch. Als een berg tegen een blauwen hemel, helder en vast. Mijn doop zegt mij, dat Gods Geest mij niet loslaat. Jezus zegt mij dat door den doop.

Als ik nu maar geloof. En geloovig gebruik maak van mijn doop. En dit hoogstindividuele teeken met onderscheiding behandel. Dan zal bij ons de dankzegging niet ontbreken: M'n God, ik dank U, dat ik gedoopt ben. Dat ik niet maar een nummer ben uit een groote kudde, maar dat ik apart gedoopt ben, en Gij apart mij alleen hebt willen spreken van Uw eeuwige zaligheid.

Dit is de boodschap, welke dr Zuidema in het jaar 1939 aan de toen reeds in ernstige crisis verkeerende Gereformeerde Kerken van uit Indië richtte.

Ik geloof, dat ik zonder vrees voor overdrijving kan zeggen, dat in dien tijd niemand zóo scherp, zóo diep en zóo vroom over verbond en doop heeft geschreven als hij!

In het schriftuurlijke licht, dat ook en speciaal Zuidema op de werkelijkheden van verbond en doop wierp, doorschouwden we de valsche en gevaarlijke constructies, welke synodale papieren in 1942 en volgende jaren de kerken indroegen en waaraan de synodes ons n.b. als aan „Goddelijke waarheden" wilde binden, tot op den bodem.

En voor een plaats, een openlijk en eerlijk gegunde, plaats voor de verkondiging van deze doctrina in de Gereformeerde Kerken hebben we nu den zwaren, kerkelijken strijd der laatste jaren doorstreden.

Wij hebben het vurig begeerde doel niet mogen bereiken. De HEERE heeft dit niet aan ons geschonken. Integendeel, wat Zuidema leerde werd zelfs als een z.g. „derde verbondsbeschouwing" nadrukkelijk afgewezen. De vervangingsformule werd speciaal daartegen opgesteld en uitgevaardigd. We buigen ons in dezen voor Gods onnaspeurlijke, heilige en wijze voorzienigheid. Maar we blijven tegelijk onzen hemelschen Vader dankbaar voor wat Hij Zuidema liet zien en schrijven. En we bidden van Hem, dat Hij ons de genade geve, om deze heerlijke verlossende waarheid — wat in de gebonden Gereformeerde Kerken met een eerlijke consciëntie niet meer mogelijk is — te blijven prediken „onverhinderd"! C. V.

UIT DE SCHRIFT

het evangelie van de DOORBRAAK of het evangelie van de VRIJE GENADE.

En de dienstknecht blijft niet eeuwiglijk
in het huis, de zoon blijft er eeuwiglijk.

Joh. 8 : 35.

De Heiland heeft met de Joden een grooten strijd moeten voeren over de groote gave Gods: de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods. Dat was de vrijheid tot het wonen bij den Vader, tot het dienen van den Vader, tot het in- en uitgaan bij den Vader. Het was de vrijheid van den zoon, van den erfgenaam. Zoo was reeds de belofte aan Abraham. Hij zou vrij zijn, en Sara zou in vrijheid, en tot vrijheid baren: de gemeente van de eerstgeborenen der wereld. Deze vrijheid was vrije gunst, rijke verkiezing, Messiaansche glorie. Zij zette dan ook de wereld in een nieuw licht. In het licht van den zoon, die weer eeuwig bij den Vader woont in den glans van 's Heeren heerlijkheid. En nu is Christus gekomen met dat groote heilsgoed, en Hij spreekt over de waarheid, die hen vrij zal maken. Hij heeft nu de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods. Maar de Joden verstaan Hem niet. Hoe kan Hij spreken over vrijgemaakt worden? Zij zijn toch immers vrij? Zij hebben Abraham tot hun Vader. En omdat zij Abraham tot vader hebben, hebben zij ook God tot hun Vader. En wie God tot Vader heeft, die is toch immers vrij. En dat vrij zijn, dat bewijst toch deze tempel, welke is het huis des Vaders, en deze stad, welke is de stad Gods, en de wet van Mozes, welke is gegeven om Hem in vrijheid te dienen? Zij wonen hier toch eeuwig? En als Israël zijn zonde geboet heeft, dan zal toch de Messias komen en aan stad en tempel eeuwige glorie schenken, en de dooden zullen opstaan, zoodat zij hier eeuwig bij den Vader wonen? Hoe kan Hij dan spreken over vrijgemaakt worden? Zij hebben toch het groote goed: de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods? Zoo lezen deze kinderen van Abraham de wet van Mozes. Als een wet der vrijheid, als een wet van vrije zonen Gods, als een wet, die hun erfrecht in deze wereld geeft. En daarom is ook voor hen deze tempel eeuwig, en dit Jeruzalem eeuwig. Zij denken hier eeuwig te wonen, en zien uit naar een Messias, die dezen tempel en dit Jeruzalem in glorie zetten zal.

Maar zij kennen de wet van Mozes niet meer. Want die wet is niet gegeven tot vrijheid, maar tot dienstbaarheid. Zeker, de belofte sprak van vrijheid: vrij tot het wonen bij den Vader, vrij tot in alle eeuwigheid. Maar als de tempel gebouwd is, en zij hier bij den Vader wonen, mogen zij dan in den tempel, in het huis des Vaders, komen, en Zijn heerlijkheid aanschouwen? Immers neen! En wie kind is, mag hij niet komen in het huis van zijn Vader? Heeft hij niet de vrijheid tot het in- en uitgaan, de vrijheid tot het dienen van den Vader in des Vaders eigen huis? Zoo is het toch ook in deze wereld, en zoo is het toch ook in het huis des Vaders? Als de Heere zegt: Gij zijt kinderen, Ik heb u uitverkoren, hebben zij dan niet de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods? Maar wat zeide de wet van Mozes? De wet zeide: Gij moogt daar — in het huis des Vaders — niet komen. De wet zeide: zooveel stappen, en dan geen stap verder op straffe van den dood. De wet zeide: Blijft op een afstand staan. Dus de wet zeide: Gij zijt slaven in het huis des Vaders. Gij zijt hier aan de dienstbaarheid onderworpen. De wet maakte van Israël, dat krachtens de belofte tot vrijheid geroepen was, een slavenvolk. Daarom zeide Paulus ook: Zoo langen tijd als de erfgenaam een kind is, zoo verschilt hij niets van een dienstknecht, hoewel hij een heer is van alles. Hij wordt als een slaaf behandeld. Dat deed de wet van Mozes. Dus de belofte zeide: gij zijt kind, maar de wet zeide gij zijt slaaf. Daarom riep de wet van Mozes ook om verandering. Zij dreef uit tot het gebed: Heere, maak ons vrij van de slavernij der zonden, en alzoo vrij van de wet van Mozes, om alzoo te komen tot het groote goed, de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods. Heere, de wet van Mozes is zoo benauwend. Zij maakt ons tot slaven in Uw huis. Zij verbergt Uw heerlijkheid voor ons. Och dat Gij de hemelen scheurdet, dat Gij nederkwaamt, en verandering bracht, en onze slaven-dienst veranderde in een vrije liturgie van vrije zonen.

Maar deze taal verstaan zij niet meer. Zij zien hun slaven-dienst aan voor de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods. Zij zien dien tempel aan als het eeuwige huis des Vaders, en Jeruzalem als de eeuwige stad Gods. Zij hopen naar vernieuwing, naar doorbraak, maar niet naar verandering. Zij willen onder de wet van Mozes blijven. Zij willen hier eeuwig als slaven wonen. Zij zeggen de tempel is eeuwig, en Jeruzalem is eeuwig. Er moet alleen vernieuwing, doorbraak komen van Messiaansche krachten.

Maar de Heiland zegt: Neen, de dienstknecht blijft niet eeuwig in het huis, de zoon blijft er eeuwig. Als gij denkt dat deze tempel het huis des Vaders is, en dat dit Jeruzalem de stad Gods is, dan hebt ge

het mis. Want dit huis des Vaders is een slavenhuis, en dit Jeruzalem baart tot dienstbaarheid. Deze tempel gaat weg, want de Vader gaat uitroepen de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods, den tempel-dienst van Gods vrije zonen. En deze stad gaat weg, want de Vader gaat bouwen de stad der eerstgeborenen Gods, die eeuwig bij Hem wonen, die erfrecht hebben. En deze straten worden straten van goud. En deze poorten worden poorten van parelen. De wet van Mozes loopt ten einde. En het slavenhuis wordt afgebroken. En de slaven-dienst houdt op. Het gaat hier alles veranderen. Ik stel mij onder de wet van Mozes. Ik zal den slaven-dienst verrichten, en den slavedood sterven. En daarmee zal Ik koopen het erfrecht der vrije zonen, der eerstgeborenen naar de belofte. En alleen wie dit erfrecht heeft, die zal hier eeuwig wonen. De Vader wil geen slaven zien, maar vrije zonen, vrijgemaakt door het bloed des Lams, gewasschen en gereinigd, en met de wet der vrijheid in hun binnenste om als een koninklijk priesterdom Hem te dienen. Dat is het groote goed, dat Hij weggelegd heeft van voor de grondlegging der wereld — het erfrecht der vrije zonen. Een erfrecht niet opkomende uit de wet van Mozes, maar uit de belofte. Een erfrecht, dat niet verdiend is, maar dat geschonken is uit louter genade.

En deze taal van Christus hebben de Joden niet verdragen. Zij hebben gezegd: Hij wil de wet van Mozes wegnemen, en de tempel afbreken, en Jeruzalem verwoesten. Neem weg, kruist Hem. Zulk een taal verdraagt ook het vleesch niet, dat niet van genade wil leven. De wereld wil wel een Messias, die deze wereld in glans zet, maar geen Messias, die van genade doet leven. Wel een Messias, die komt met doorbraak en vernieuwing, maar geen Messias, die deze wereld afbrekt om een nieuwe te bouwen, waarin het welbehagen triumfeert. En daarom mag het evangelie wel zijn een evangelie van vernieuwing, van doorbraak, maar geen evangelie van schuldvergeving, van rechtvaardigmaking. Neen, men wil liever slaven zijn, die het zelf verdienen, dan vrije zonen, die God verhoogd heeft uit vrije genade. Maar de dienstknecht blijft niet eeuwig in het huis. Hij gaat er uit, omdat hij geen erfrecht heeft. De zoon blijft er eeuwig, omdat hij erfrecht heeft. En dat in Jezus Christus, die dat erfrecht op Golgotha heeft gekocht. Slaven? De Vader wil ze niet zien.

Kinderen? In hen heeft Hij een welgevallen. Zij, die vandaag roepen om vernieuwing, om doorbraak kruisigen opnieuw den Heere der heerlijkheid. Die uitroept de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods als gave Gods, als vrije gunst, als blijde boodschap.

En wie een ander evangelie verkondigt, die is vervloekt!

v. d. B.

BRIEVEN VAN DE REIS.

ONDER DE DUITSCHERS.

16 Sept. 1947. 't Wordt tijd, elkaar weer eens goeien dag te zeggen; vandaar weer een briefje. Het is Dinsdag; temminste hier; bij de lezers is het al Woensdag. Vermoedelijk zal dit briefje niet meer in het blad kunnen komen vóór den Theologischen Hoo-geschooldag; toch hoop ik in den geest bij allen te zijn en er van te lezen. Laat ons naar den geest met allen verbonden zijn. En in den Geest.

Verbintenis in den Geest; daar heb ik nog al eens aan gedacht, toen verleden week enkele dagen werden besteed aan contact met..... Duitschers. De Protestant Reformed Church heeft via haar radio-uit-zendingen contact gekregen met een groep Duitsche geloovigen. Die radio-uitzendingen zijn hier van meer dan gewone betekenis. In Nederland bereikt de radio maar een groepje menschen op beperkt gebied; hier in Amerika is dat ook het geval bij die vele stations, die niet zóo sterk zijn als de meest bekende. Maar als men de uitzendingen koppelt van station naar station, dan kan men een veld bereiken grooter dan van Brunnepe bij Kampen naar b.v. Constantinopel. Het kost heel wat geld natuurlijk; en toen de Protestant Reformed Church met de uitzending van een weke-lijksch half uur begon, en daarbij de begeerte had, de stations te doen combineeren, moest zij, schrik maar niet, daarvoor haar budget met zestigduizend dollars (ik herzeg: dollars) verhoogen, jaarlijks. Den eersten Zondag hoorde ik een uitzending van Rev. Lubbers, sprekende over farizeeër en tollenaar. En toen ik een week later in Grand Rapids was, zag ik in de kerkeraadskamer van de prachtige, groote kerk naast de pastorie van Rev. Hoeksema de voorbereiding van een opname van een toespraak van diens collega Rev. Ophof; beide theologen zijn ook profes-soren, verbonden aan het Theologisch Seminarium van de Prot. Ref. Church. De toespraak werd opgenomen op gramofoonplaten; vandaar dat ik j.l. Zondag die plaat kon hooren afdraaien, welker voorbereiding ik een week tevoren had aanschouwd. 't Is een groot offer, dat men zich getroost; maar de vruchten blij-